

Президент України
Петро ПОРОШЕНКО.

Виступ
на 25 річницю Незалежності України
24 серпня 2016.
Майдан Незалежності.
Київ

Дорогі українці!
Героїчне українське воїнство!
Ваша святосте і ваші блаженства, всечесні отці!
Дорогий Пане Президенте Дуда, високоповажні гості!

«Продовжуючи тисячолітню традицію державотворення на Україні, виходячи з права на самовизначення та із смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною в зв'язку з державним переворотом в СРСР 19 серпня, Верховна Рада урочисто проголошує незалежність України та створення самостійної української держави – України».

Це – слова з найважливішого в новітній історії України документа, ухваленого рівно 25 років тому. Тридцятьма роками раніше Левка Лук'яненка за боротьбу за державну самостійність засудили до розстрілу. Згодом «помилували», і він провів 27 років в радянських тюрмах, таборач та на засланні. Але на більшу компенсацію за всі життєві поневіряння, ніж можливість написати проект Акту проголошення Незалежності, я певен, що Левко Григорович і не сподівався. Маємо нагоду ще раз замислитися про роль особистості в історії. Чи змогли би ми скористатися тим шансом, який випав на межі вісімдесятих-дев'яностих, якби першою особою в УРСР на той час був хтось інший, а не Леонід Кравчук? Якби в той час не було Народного Руху, Народної Ради? Якби не енергія та наполегливість В'ячеслава Чорновола?

Хоча ми святкуємо лише 25-річчя Незалежності, насправді нам незрівнянно більше. Наступного року ми будемо відзначати сторіччя Центральної Ради та початку української національної революції ХХ століття. А потім ще через два роки – тисячу років вокняжіння Ярослава Мудрого.

Такою і є глибина тієї «традиції державотворення», про яку згадано в Акті.

Отже, проголошення незалежності стало закономірним результатом нашого історичного розвитку, спільною перемогою багатьох поколінь українців, які боролися й гинули за нашу національну ідентичність, державну самостійність і власний колір на політичній карті світу.

І в університетських аудиторіях, і на домашніх кухнях, і в соціальних мережах все ще сперечаються, отримали ми незалежність чи завоювали? Для мене відповідь абсолютно очевидна: звичайно ж, вибороли. Вибороли інтелектом, вибороли потом, вибороли кров'ю.

Вічна пам'ять героям, які полягли в боях за нашу вільну, незалежну Україну. Вічна їм слава.

Шановна громадо!

Чверть століття тому ми обрали собі самостійне майбутнє. Це ми влаштували те, що Путін згодом назвав «найбільшою геополітичною катастрофою». Але тоді ми не наважилися безкомпромісно порвати з минулим. Заплуталися в стрілках багатовекторності, намагалися всидіти на двох стільцях. Постійне озирання на Москву та віра в міфічне братерство; патерналізм та соціалістичні стереотипи міцно сиділи в свідомості суспільства, гирями висли на ногах і заважали рухатися вперед. Політична еліта в цілому, замість того, щоб вести за собою, пленталася у хвості. Вона довгий час перебувала в полоні популістських електоральних пристрастей та меркантильно-еґоїстичних інтересів. А горизонт її планування простягався не далі найближчої виборчої кампанії. І цей колективний гріх, гріх еліти, накопичений за два десятиліття, випало спокутувати перед народом нам, тим, хто при владі саме тепер.

Та врешті-решт ми як нація вийшли на магістральний шлях демократії, свободи, європейської та євроатлантичної інтеграції, і, я впевнений, що це відбулося безповоротно!

Маючи за плечима власний двадцятип'ятирічний досвід, із юності вступаємо в куди відповідальніший час зрілості.

Угода про асоціацію з Євросоюзом вже працює і вже поступово компенсує ті колосальні втрати, які завдала війна та економічна агресія Росії. Москва намагається душити нас як закриттям свого ринку, так і блокуванням транзиту в інші країни. На фоні безпрецедентних зовнішніх шоків вдалося забезпечити макроекономічну стабілізацію і відновлення економічного зростання.

Незалежність вже дала нам демократію і свободу; почуття громадянської гідності і національної єдності; навчила захищатися і відкрила європейську перспективу. Сформувалися середній клас і громадянське суспільство. Нарешті виросло перше пострадянське покоління, з новим європейським світоглядом. Епіцентром фундаментальних змін неодноразово ставав цей Майдан – Майдан нашої Незалежності.

Тепер стратегічно і тактично маємо зосередитися на досягненнях у матеріальній сфері, у рівні життя людей. Як казав В'ячеслав Чорновіл, «нам потрібна багата людяна держава вільних, заможних громадян, упевнених у своєму майбутті». І «якщо ти віриш у себе й постановив – не вагайся. Іди, іди, іди...»

Шановні співвітчизники!

Верховна Рада в 91-му році вчинила дуже мудро, виніши питання про незалежність на референдум. Відомий французький мислитель Ернест Ренан казав, нація – це повсякденний плебісцит. Від початку російської агресії проти України в лютому чотирнадцятого року українці кожного дня активно голосують за єдину, незалежну, соборну, унітарну, демократичну, європейську Україну.

Зовнішня загроза прискорила процес формування сучасної української політичної нації на засадах громадянського патріотизму. Україномовні й російськомовні, громадяни, які говорять іншими мовами... Українці, етнічні росіяни, кримські татари та інші етноси – всі міцно стоять на позиціях українського патріотизму. Плеч-о-пліч захищають нашу державу зі зброєю в руках.

Історія нам ніколи не пробачить, якщо ми не використаємо цей момент єднання, щоб назавжди зарубцювалися ті рани, яких завдали суспільству політики, штучно розколюючи суспільство. Виникає питання, а яка гарантія того, що всі наші оптимістичні плани не залишаться на папері і не повиснуть у повітрі? Відповідь очевидна. Головний наш гарант – це є Збройні Сили України. Це куди серйозніше, ніж Будапештський меморандум. Озираючись назад на понад два роки війни, можна впевнено стверджувати, що ворогу не вдалося реалізувати жодної стратегічної задачі, і він не зміг поставити Україну на коліна. За це і загинуло 2504 наших воїнів. Ми схилиємо голови перед пам'яттю героїв, які віддали своє життя за мирне майбутнє України. Прошу хвилиною мовчання вшанувати пам'ять українських воїнів і мирних громадян України, які загинули у війні, що розв'язав російський агресор. Повік не забудемо, і не пробачимо ніколи.

Дорогі українці!

За 2014-16-ті роки через військомати на фронт пройшли майже 300 тисяч осіб. Найперші – добровольці, потім – мобілізовані, тепер – контрактники. І якби ми рухалися за інерцією минулого року, то зараз вже мала би завершуватися дев'ята черга мобілізації, але ми не починали ще й сьомої. І цього року моїм пріоритетом стало формування професійної, контрактної армії. В середньому щомісяця до лав Збройних Сил вливається до шести тисяч військовослужбовців-контрактників. Всього з січня до війська прийшло вже більше 46 тисяч, а до кінця року ми очікуємо ще більше 20 тисяч. Переважна більшість з них укладають довготривалі угоди. Станом на сьогоднішній день 75% української армії є контрактною. Триває формування військового резерву. На цей час він вже складає понад 80 тисяч чоловіків та жінок, добре підготовлених воїнів із великим військовим досвідом. Налагоджено планове постачання у війська новітніх, модернізованих та відремонтованих зразків озброєння та військової техніки. Так, наші бажання і потреби не завжди збігаються з нашими можливостями. Між тим, що треба, і тим, що здатні собі дозволити – відстань ще досить велика. Нам знадобляться ще роки й десятки мільярдів гривень, щоб спати спокійно. Але реальний прогрес у зміцненні обороноздатності держави ви побачите просто зараз! Що, на мою думку, продемонструє цей парад? Суспільство побачить свою нову армію, за два роки створену майже з нуля. Суспільство переконається, що Збройні Сили рік за роком міцніють, а безпека держави – посилюється. Солдати і офіцери ще раз відчують не лише свою відповідальність перед суспільством, але також його повагу і шану до своїх захисників. Влада цим парадом звітує, куди йдуть гроші. Наша армія – дійсно народна. Це ви, шановні українці, платники податків купили чи відновили для армії танки, бойові машини піхоти, бронетранспортери, ці зенітно-ракетні комплекси і реактивні системи залпового вогню. Це волонтери першими прийшли на допомогу армії. Наші міжнародні партнери з цього параду отримають сигнал, що Україна здатна сама себе захищати, але потребує подальшої підтримки. Адже наш ворог – країна, яка займає дев'яту частину суходолу і має військовий бюджет в десятки й десятки разів більший за наш. І нарешті, наш парад – це сигнал і ворогу: українці серйозно готові й надалі боротися за свою незалежність. І тому агресору краще згадати мудру пораду російського поета Володимира Маяковського: «Товарищ москаль, на Україну шукот не скаль»! Після параду відбудеться ще одна важлива для захисту України подія. На щорічну нараду приїхали послы України з усього світу – справжні бійці нашого дипломатичного фронту. Дозвольте мені від імені присутніх переказати слова подяки тим, хто допомагає нашій армії політико-дипломатичними методами, і так само робить це професійно і самовіддано. Користуючись тут присутністю Президента Польщі Анджея Дуди я хочу висловити глибоку вдячність нашим міжнародним партнерам за всебічну підтримку, дипломатичну й фінансову; за поставку нелетальної зброї та гуманітарну допомогу, подякувати за санкції проти агресора. Окремо хотів би привітати із святом Незалежності, і це дуже важливо – українських патріотів в анексованому Криму і на окупованому Донбасі! Дорогі мої, ми вас любимо і ми про вас пам'ятаємо і наполегливо боремося за ваше повернення в Україну! І наголошую – робимо це політико-дипломатичним шляхом тому, що думаємо про вас. Це Кремль сприймає землю українського Донбасу як театр бойових дій, а мешканців регіону – як гарматне м'ясо для задоволення своїх імперських амбіцій. А для нас ви – наші, рідні, близькі, тимчасово розлучені зі своєю українською родиною. Родиною, яка обов'язково об'єднається і зустрінеться разом за святковим столом.

Шановні воїни!

Ви героїчно проявили себе, обороняючи рідну українську землю.

Ви щоденно демонструєте приклади мужності і самопожертви.

Зараз ви будете впевнено крокувати Хрещатиком. Демонструючи виправку, випромінюючи силу і звитягу і ви вселите в мільйони співвітчизників ще більшу віру у боездатність нашого війська, у його спроможність захистити країну.

З 25-ю річницею Незалежності України!

Слава Збройним Силам України!

Слава українському народу!

Україні – слава!